

[Chr. J. Hansen.]

sker at opnaa et godt Udbytte. Lovforslaget har da ogsaa mødt Velvilje og Forstaaelse fra alle Sider, det er vedtaget af det andet høje Ting, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale det til Gennemførelse her i Tinget.

Johannes Jensen: Det er en helt ny Lovgivning paa Planteavlens Omraade, det her foreliggende Lovforslag tager Sigte paa. Lovforslaget bygger paa de praktiske Erfaringer, som er indhøstet af private Frøavlere og ikke mindst gennem Forsøgsstationernes Arbejde med Forædling af Planteavl. Spørgsmaalet blev første Gang rejst i 1913, og man endes dengang om at gaa Frivillighedens Vej uden at kræve Lovforanstaltninger. I 1930 rejste De samvirkende Landboforeninger i Sjællands Stift Spørgsmaalet om Sygdomssmitte; det var i Anledning af, at Dyrkning af Vinterbyg i flere Tilfælde havde paaført Vaarbyg paa nærliggende Marker stor Fortrød. I Februar 1931 blev der nedsat et Udvalg til paa Grundlag af de allerede indvundne Erfaringer at overveje eventuelle Lovbestemmelser, og i Januar 1935 afgav dette Udvalg en Betænkning i Form af et Forslag til Lov om Voldgift i Tvistigheder angaaende Sygdomssmitte paa Markafgrøder og Krydsbefrugtning i Frugtavl. Paa dette Forslag og paa senere indvundne Erfaringer fra dygtige Frøavlere Side er nærværende Lovforslag opbygget.

Lovforslaget giver Regler for Voldgift i Tvistigheder om Krydsbefrugtning angaaende disse vanskelige Problemer. Hidtil har Spørgsmaalet om Skade paa Frøafgrøder forvoldt ved Krydsbefrugtning været afgjort ad Frivillighedens Vej, men disse Afgørelser har ofte været meget forskellige og mange Gange rent tilfældige, og da Skader ved Krydsbefrugtning her, hvor det drejer sig om ret værdifulde Afgrøder, kan være meget følelige, tiltrænges der mere klare Retningslinier at gaa frem efter. Jeg indrømmer, at det er et Indgreb i Selvbestemmelsesretten med Hensyn til, hvad man vil saa i sin Jord, men den Skade, som kan forvoldes ved saadan Sygdomssmitte, er saa stor, at man er nødt til at gribe ind. Jeg skal fremføre et Par Eksempler, der viser, hvor nødvendigt det er at gribe ind, og ikke mindst at gøre det i rette Tid, inden Blomstringen finder Sted.

En Frøafgrøde kan blive ødelagt ved Krydsning, uden at det i mindste Maade kan ses paa selve Afgrøden, det kan kun konstateres ved Prøvesaaning af det høstede

Frø. Der kan ogsaa foreligge Tilfælde, hvor Afgørelsen maa gaa ud paa, at en Mark besaaet med Frø maa ompløjes for ikke at komme til at gøre Skade ved Krydsbefrugtning paa nærliggende Frøarealer.

Ved Vedtagelsen af Ændringsforslag i Folketinget til § 1, Stk. 1, er den i dette Stykke fastsatte Afstand fra anden Mands Kulturplanter ændret fra 1 km til 800 m, hvilket betyder en Nedsættelse af det Jordareal, der kan komme i Betragtning, paa 36 pCt.; dette er en stor Vinding, navnlig i Egne, hvor Jorden særlig egner sig til Frøavl.

De øvrige Ændringer, der i det andet høje Ting er foretaget i det oprindelig fremsatte Lovforslag, er ligeledes Forbedringer, hvorfor jeg paa mit Partis Vegne kan anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtigt og velvillig Behandling.

Jørgen Jørgensen: Efter den megen Sagkundskab, som de to ærede foregaaende Ordførere har lagt for Dagen, skal jeg fatte mig ganske kort. Jeg er ikke Frøavlere, jeg hører til de Mennesker, der engang imellem kommer ud for at købe noget Frø, der ikke duer, fordi man ikke ved, hvad det er. Derfor hilser jeg for saa vidt Forslaget med Tilfredshed.

Skønt Lægmand paa dette Omraade, altsaa Ikke-Frøavlere, kan jeg dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at det Ændringsforslag, som blev stillet i Folketinget af det ærede Folketingsmedlem Hr. Aage Fogh, tiltaler mig egentlig mere end den paagældende Paragraf, saaledes som den nu er udformet. Det er da ogsaa værd at bemærke, at et Flertal inden for Folketingsudvalget „stærkt udtaler Ønskeligheden af, at nye Frøavlere orienterer sig inden for det krydsningsfarlige Omraade“.

Saaledes som Lovforslaget er kommet til Verden med al den Sagkundskab, der har været samlet om det, og efter den Behandling, det har været underkastet af virkelig sagkyndige i det andet høje Ting, er det vel rimeligt, at det har faaet den Form, det har. Men jeg vil alligevel — idet jeg gentager, at jeg er Lægmand — gerne høre den højtærede Landbrugsminister udtale sig om, hvorfor man vil forme § 4, Stk. 4, paa den Maade, som sket er.

Jeg kan godt se, at der maaske kan være nogle juridiske Vanskeligheder ved at have det paa den anden Maade, idet der mange Gange kan opstaa et Fortolkningsspørgsmaal, men alligevel synes jeg ikke, at man skal lovgive i Betænkningen. Derfor vil jeg gerne spørge, hvorfor man ikke har